

Pred čem bežita Kučan in Šarec

Po vojaki, ki so na ukaz že padlega ministra **Karla Erjavca** zbežali iz Iraka in se pozneje [po tihem tja že vrnili](#), se enak fenomen dogaja v politiki.

Še premier **Marjan Šarec** (LMŠ) je kapituliral in z večjim delom svoje politične vojske zmetal puške v koruzo, zdaj pa na vso moč bežijo pred sovražnikom.

Med begom se glasno prepirajo in spotikajo.

Šef parlamenta **Dejan Židan** (SD) je z udarcem v obraz poskušal celo podreti Šarca. Z očitkom, da spravlja na oblast **Janeza Janšo** in da je le eden v seriji nesposobnih novih obrazov, ki so zadnje desetletje vse zavozili. Več lahko preberete tu: [ŽIDANOV DIREKT ŠARCU](#)

Židan ne bo več dolgo šef DZ. To je sprožil Šarec.

Alenka Bratušek je edina poskušala to bežečo vojsko ustaviti

in vrniti nazaj na položaje, da bi [na hitro še spremenila sistem volitev poslancev](#). Po sedanjem ni bila izvoljena. A je nihče ni resno jemal. Bratuškova je nekaj let nazaj kot šefica vlade kapitulirala podobno kot zdaj Šarec in takrat zbežala in pustila partnerje na cedilu.

Potem pa propadla na volitvah in pri kandidaturi za evropsko komisarko, za kar se je poskusila nastaviti kot šefica že padle vlade tekočih poslov.

Šarec beži pred Šarcem

Drugače kot pri vojakih iz Iraka je, da ni mogoče ugotoviti, pred kom ti naši politiki bežijo.

Vojaki so morali bežati, ker sta se Karl Erjavec in šefica generalštaba **Alenka Ermenc** prestrašila iranskih raket, ko so že nehale padati in ni bilo več nevarnosti.

A Slovenije Iranci ne raketirajo. Tudi druge nevarnosti ni videti. Še o kakšnem medvedu, ki bi zbežal iz živalskega vrta ali iz gozdov v Kočevju, mediji ne poročajo.

Šarec je, tako se zdi, zbežal pred svojo lastno vlado, koalicijskimi partnerji in sam pred sabo. Ti so ga edini lahko zrušili in to jim je tudi uspelo.

Marjan Šarec (LMŠ), pred njim Luka Mesec (Levica), za njim Matej Tonin (NSi) Foto:DZ/Matija Sušnik

Vladanje je bilo zadnje čase hudo zmedeno in najbrž zapleteno. Pravzaprav pa je to bilo že od začetka, ko je Šarec, [da bi pridobil glasove Levice, žrtvoval opremljanje vojske z osemkolesnimi Boxerji, ki bi ga država morala izvesti.](#)

To je bil že ob izvolitvi signal, da vladar naglo popušča in hitro zbeži.

In sledile so logične posledice.

Veliki mediji, ki jih pretežno obvladujejo stranke bolj z

leve, so napenjali vse sile, da so ohranili vtis, da so huda izsiljevanja Levice Luke Mesca, čudaške zakonodajne procedure, kadrovski prevrati v državnih firmah in pogumni beg naših vojaških specialcev od zaveznikov v Iraku nekaj najbolj normalnega v zahodnem svetu.

Medijski podporniki brezglavega bežanja

Čisto na koncu so se ti mediji spravili še na SMC **Zdravka Počivalška**, šefico DeSUS **Aleksandro Pivec**, nekoliko pa celo na NSI **Mateja Tonina**.

Na Počivalška in Pivčevo, ker nista bila pripravljena kar teči z drugimi, ko ni nikjer videti nobene nevarnosti.

Na Tonina pa pritiskajo za vsak slučaj, čeprav doslej še ni nič bežal in tudi ni bil v kompoziciji manjšinsko vladajočih.

So si ga pa tam želeli.

Očitki so še posebej zanimivi pri SMC, ki jo je leto in pol skupnega vladanja s Šarcem spravilo na nullo po podpori v raziskavah javnega mnenja. Mediji, ki te raziskave objavljajo, denimo Dnevnik, pa pišejo, da [bodo ti volivci, ki jih več ni, zdaj zamerili Počivalšku pogovore z Janšo o oblikovanju drugačne vlade.](#)

Takšne, ki ima večinsko podporo v državnem zboru in s tem volivcev na zadnjih volitvah.

Česar Šarec in njegova manjšinska vlada nista imela.

Ta položaj, ko je za dosedanje skupno vladanje SMC plačala visoko ceno, je Šarec potrdil ob odstopu, ko je SMC presenetil z napovedjo skupnega nastopa na volitvah. S podtonom, da SMC in Počivalška sicer več ne bo.

A se je, tako se zdi, zmotil. Ker so še druge opcije.

Kar ne bo preveč všeč šefu socialističnega režima nekoč, pozneje pa predsedniku republike **Milanu Kučanu**, ki je govoril na pogrebu svojega nekdanjega partijskega tovariša iz časa socializma, ko so vladali brez poštenih volitev, **Janeza Stanovnika**.

Na pogrebu je Kučan po SD, Zvezi borcev [in levičarskih propagandistih v medijih](#) Stanovnika opisal kot očeta ljudstva. Oznaka je, kot je povedal, v težkih časih prišla iz naroda samega.

Če bi Kučan dodal, da so to bili časi diktature, ki je jo je Stanovnik pomagal voditi, "narod", ki si jo je izmislil, pa so bili plačani propagandisti režima, bi se Kučan že močno približal točnemu opisu zgodovine.

Za razliko od Stanovnika je bil Kučan po padcu totalitarnega režima izvoljen. A ne na povsem poštenih volitvah. Pred

Jožetom Pučnikom je imel veliko prednost iz socialistične preteklosti v medijih in številnih družbenih podsistemih, ki so jih obvladovali ljudje njegove partije in tajne službe.

Pučnik pa proti tistim, ki so ga nekoč zaprli in pred katerimi je moral zbežati v Nemčijo, ni imel nič od tega.

Kako se bo Kučan vpisal v zgodovino, pa bo moral tudi sam še premisliti.

Bo le branilec zločinov prejšnjega režima ali tudi voditelj države, ki je utemeljena na pravicah in svoboščinah, ki jih je prejšnji režim odpravil in črtil.

Po čigavih grobovih pljuva Jankovič?

Kako nezdržljivo je to, je pokazal ljubljanski župan **Zoran Jankovič**, ko je v bran vzel povojne revolucionarje, ki so po vojni [onečastili vojaško grobišče v hribčku nad prestolnico, kjer so pokopani umrli domobranci](#). Jankovič je zavrnil idejo šefa vladne komisije za prikrita grobišča **Jožeta Dežmana**, da bi to vojaško pokopališče slovenskih fantov [spodobno označili in uredili](#).

Kot to počnejo normalne evropske države.

Reakcija župana je bila obramba revolucionarnega skrunjenja

grobov mrtvih sinov slovenskega naroda, ker so ti, kot je povedal Janković, izdajalci naroda.

To nam pojasnil župan, ki rad ponosno pove, da je po rodu Srb.

Pljuva pa zdaj po grobovih fantov nekega drugega naroda. Našega.

Pomembna za razumevanje Jankovića je odločitev ustavnega sodišča, ki je razveljavilo njegovo poimenoval ulico proti Stožicam po nekdanjemu jugoslovanskemu diktatorju Josipu Brozu.

Kratenja temeljnih pravic in svoboščin ljudem se z oblastnimi odločitvami ne sme slaviti, so odločili sodniki.

A Janković na to uho slabo sliši. Tudi pri grobovih. Pa Kučan včasih tudi.

Pohvali pa se Janković rad, da je dober prijatelj prav s Kučanom. Kučanu je s Pozitivno Slovenijo, v kateri sta bila takrat še Alenka Bratušek in Marjan Šarec, v času varčevanj celo [ubranil visok državni privilegij k pokojnini, ki ga je Kučanu nekoč dodelila koalicija, s katero je vladal Anton Rop.](#)

Rop je Jankovića pred tem nastavil na vrh Mercatorja.

Med vsemi nekdanjimi politiki le in samo Kučan dobiva dodatek. Nihče drug ga tudi ne bo.

Zaradi dodatka Kučan dobiva višjo neto pokojnino kot večina ministrov neto plače.

Ko sem se v preteklosti zgražal nad kratenjem pravice do groba, ki bi ga kot voditelj prejšnjega sistema, ki je del oblasti v novem, moral prvi obsoditi prav Milan Kučan, da bi si zaslužil nenavaden pokojninski dodatek, so me javno zmerjali, da sem nekakšen izdajalec slovenskega naroda, zagovornik domobrancev in še vse mogoče.

To so bile zanimive laži. So namreč tipične reakcije prejšnjega totalitarnega sistema, ki je svojo moč ohranjal z iskanjem notranjih sovragov, s katerimi so obračunali s tajno službo, medijskimi propagandisti in s partiji povsem podrejenim sodstvom.

Danes pa te reakcije pokažejo, kako boli, če kdo pove, kar je res.

Tudi navadni fantje, ki so bili ubiti na napačni strani kot rezervni vojaki ali policisti, kar so bili domobranci, imajo pravico do groba in imena.

Dežman ima prav. Janković ne.

Če "prava stran" ne poskrbi za to, ker varuje lastne zločine, kar je tudi prekopavanje grobov zaradi revolucionarnih razlogov, je vredna globokega prezira.

Velja za Jankovića, pa tudi za Milana Kučana.

Propaganda o očetih naroda, če ti skrunijo grobove svojih mrtvih otrok in jim odrekajo pravico do imena, pa se sprevrže v svoje nasprotje.

In v tem je Kučanova dilema, kako se bo zapisal v zgodovino.

Pred to sodbo ne bo mogel zbežati kot so naši vojaki iz Erbila ali kot zdaj bežijo Šarec in drugi iz vlade, za katero niso dobila mandata na volitvah.

Predsednik DZ Dejan Židan (SD) ob žalni knjigi Foto: Daniel Novakovič/STA